

samfund, vil jeg gentage, at jeg mener, det er utilrådeligt at følge den af ministeren anviste vej, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at tankerne uvægerligt må gå i retning af en eller anden form for voldgift eller nævnssafgørelse.“

Poul Sørensen (KF), der udtalte sig på linje med Erik Eriksen, fremhævede bl. a. følgende:

„Ved nu at fremsætte forslag om, at det sidste mæglingsforslag ophøjes til lov, griber regeringen ind i arbejdskonflikten på en måde, der er unødigt partisk. Regeringen har jo nemlig også en anden mulighed for at standse konflikten. Det synes den højtærede arbejdsminister at have overset i sin fremsættelsestale. Vort råd til den høje regering er, at den benytter denne anden mulighed. Da der nu foreligger to mæglingsforslag og hver af de to parter har foretrukket sit, opfordrer vi den høje regering til at henvise hele sagen til afgørelse ved en voldgiftsret, så at arbejdsstandsningerne straks bringes til ophør, hvorefter voldgiftsretten kan søge at udrede trådene. Hvad selve opgaven for en sådan voldgift skal være, kan drøftes. Personlig er jeg af den opfattelse, at grundlaget for denne voldgiftsrets opgave må være: som minimum det første mæglingsforslag og som maksimum det sidst stillede mæglingsforslag.“

Baunsgaard (RV) fandt det i den givne situation nødvendigt at gennemføre regeringens forslag, men han kritiserede dog parterne på arbejdsmarkedet for deres manglende evne til selv at tale sig til rette og føjede hertil:

„Ingen har nogen sinde angrebet det synspunkt, at parterne såvel som hele samfundet er bedst tjent med, at parterne selv forhandler sig til rette. Men når man så ufravigelig fastholder det synspunkt, at man, ligegyldigt under hvilken form forhandlingerne sker, selv skal bringe alle uoverensstemmelser af vejen, sætter man sig på en prøve, som er så stor, at hvis man ikke består den, har man lidt et nederlag, der ikke kan blive uden konsekvenser for fremtiden. Det må i dag siges, at parterne ikke bestod denne prøve, og dermed er skabt den situation, at parterne fra det øvrige samfunds side vil møde et uafviseligt krav om ændringer i det nuværende forhandlings-system.“

Aksel Larsen (SF) rettede et angreb på arbejdsgiverne for at have misbrugt forhandlingsreglerne ved forhaling og for at have ført en nej-politik. Han fandt i øvrigt ikke, at mæglingsforslaget burde ophøjes til lov. Efter hans mening burde der sikres de lavtlønnede en vis mindsteløn (250 kr. om ugen), og han vendte sig imod et protokolat, der forpligtede Landsorganisationen til ikke at støtte andre arbejdergruppers aktioner for yderligere lønforhøjelser, ligesom han ønskede, at søfolkene skulle have deres lønforhøjelser med en vis tilbagevirkende kraft. Slutteligt krævede han, at der igen gennemførtes en ny lov om pris- og avancekontrol. *Iver Poulsen* (Uafh.) kunne ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, idet han hævdede,